

LES 5 - VANDAAG IS MORGEN

Als je bezig bent met het zoeken naar feiten en je wilt tussen de illusies door kijken, dan vergeet je heel vaak dat alles wat vandaag gebeurt een beeld vormt voor alles wat morgen waar zal zijn. Zeker, morgen geeft een keuze-element te zien, maar dan moet de keuze vandaag worden gemaakt.

Er zijn heel wat elementen waarop we elke keer weer vastlopen, zoals bijvoorbeeld onze voorstelling van wat er geestelijk in de mens zou moeten gebeuren. Maar wat voor de mens van vandaag een innerlijke verlichting is, is voor de mens van morgen misschien alleen maar een bewusteloosheid. Want leven betekent eigenlijk voortdurend veranderen. Naarmate je minder geneigd bent om te veranderen leef je minder. Ik kan daarvan heel veel voorbeelden geven, maar enkele uit de recente tijd zijn misschien voldoende.

Wij hebben al dikwijls gezegd, de groeiende economie is maar tot een bepaald punt mogelijk, daarna niet meer. Als men dat toegeeft, dan zal men moeten komen tot een andere opzet van de maatschappij, verdeling van inkomen, van arbeid en al die dingen meer. De feiten zouden eigenlijk iedereen erop moeten wijzen dat de these van die groeiende economie achterhaald is.

Wij zien dat president Reagan juist op dit punt eigenlijk zijn gehele interne economische beleid probeert te baseren. Dat betekent doorgewoond dat de vooruitgang van morgen vandaag wordt gefrustreerd. Of u dat nu wilt toegeven of niet. Dat betekent op een andere manier weer dat de stemmingen, de neigingen, zelfs de bondgenootschappen die vandaag ontstaan bepalend kunnen zijn voor wat er morgen gebeurt.

Een mededeling, die u ongetwijfeld kortgeleden heeft gehoord, zegt dat kolonel Kadaffi van plan is om met Syrië, en als het even kan ook nog met andere Arabische staten, te komen tot een Verenigde Arabische Liga. Nu denken de meeste mensen daarbij alleen aan een politieke kwestie. Maar willen we weten wat de werkelijkheid is, dan moeten we kijken naar de karakteristiek van Kadaffy, hetgeen hij in eigen land probeert te doen en ook de krachten waardoor hij wordt gedreven, want dit zoekt hij bij anderen.

Wij zien dan dat deze man wat links is georiënteerd. Hij is een zeer vroom moslim. Hij heeft een zeer sterk minderwaardigheidscomplex. Als we deze dingen tezamen voegen, dan komen we tot de conclusie dat zo iemand met bijvoorbeeld Rusland in zijn huidige opzet heel moeilijk zal kunnen samenwerken. Hij zal toch niet willen samenwerken met de westerse wereld. Israël, maar ook bepaalde andere punten ten aanzien van het geloof zijn voor hem daarmee in strijd. Wat blijft er dan eigenlijk over? De samenwerking met bepaalde groeperingen die op dit ogenblik in Rood-China betekenis hebben, want die kunnen zich aan hem aanpassen en hem het gevoel geven van belangrijkheid dat hij verlangt.

Is het nu één man, dan is dat niet erg. Maar als het Westen zich verder blijft afzetten tegen al datgene wat voor het Oosten erg belangrijk is (vergeet niet dat de Palestijnse kwestie voor een groot gedeelte niet gaat om de Palestijnen, maar om het gevoel van recht en waardigheid dat de islamitische en vooral de Arabische groepen hebben ten aanzien van de blanken en de joden) en wanneer de Liga er door komt, dan krijgen wij te maken met een op het moslimgeloof mede gebaseerde bondgenoot voor China.

China doet op het ogenblik veel meer in Afrika dan de meesten weten. Dan zouden we dus een Afrikaans-Aziatische alliantie kunnen krijgen. Ik weet niet of dat zo prettig zou zijn. Want aan de andere kant zitten we ook nog met de moeilijkheid van Rusland. Rusland is nu wel de grote tegenstander van de USA en van de westerse vrijheden, maar China is dat ook, alleen op een andere manier. China heeft nog steeds bepaalde claims op Mongolië en Buiten-Mongolië, waar de Russen erg ongerust over zijn. Er bestaan zelfs landkaarten waarop de Chinezen zelfs heel Siberië, tot aan de noordpool en de Oeral toe, hebben aangegeven als in feite behorende tot

hun gebied. Dat betekent, dat je op een gegeven ogenblik misschien de Russen nog zou zien optrekken met de NATO (het meest krankzinnige wat je je zou kunnen voorstellen, maar het is denkbaar) en dat daardoor twee enorme machtsblokken tegenover elkaar komen te staan.

De Amerikanen staan daar een beetje buiten. Zij zitten niet op hetzelfde continent. Ze hebben niet te maken met dezelfde belangen van vloten in de Middellandse Zee etc. Maar de Amerikanen zijn ook weer voor het evenwicht in de wereld, of ze het toegeven of niet, afhankelijk van de invloed die ze hebben in andere delen van de wereld. Dat betekent dat, als het werkelijk een tegenstelling gaat worden tussen Azië-Afrika en Europa, de Russen klein bij moeten geven (?), maar dat dan de Amerikanen ook geneigd zullen zijn om weer in te grijpen. Dat is iets wat in de verre toekomst ligt.

Nu zijn er heel veel mensen die zeggen, dat is dus de toekomstige werkelijkheid. Neen, dat is niet waar. Het is slechts een beeld van datgene wat op grond van het heden kan ontstaan, meer niet. Toch is vandaag in feite gelijk aan morgen. Alleen, vandaag is het beginsel, morgen is de ontwikkeling. Waar ligt dan het criterium?

Als je de werkelijkheid beschouwt zoals ze menselijk bestaat, dan houd je geen rekening met de andere delen van de werkelijkheid die eromheen hangen. Want de wereld van de geest is ook een werkelijkheid, een apart continuüm. De werelden van allerlei krachten, tot de astrale toe, bestaan wel degelijk, ook als ze niet onmiddellijk kenbaar zijn. Tussen deze verschillende werelden zijn wisselwerkingen.

Er zijn op aarde bepaalde plaatsen waar deze verschillende werelden elkaar bijna raken. Het is op die punten dat we een bijzondere invloed kunnen verwachten en dat we ook kunnen aannemen dat er vreemde dingen kunnen gebeuren.

Dan moeten we eigenlijk ook dat in onze beschouwing van de werkelijkheid betrekken. Het is niet alleen een kwestie van wat is mijn geestelijke werkelijkheid? Het is een kwestie van hoezeer kan de geestelijke werkelijkheid, die voor mij bestaat, worden betrokken bij de algemene stoffelijke werkelijkheid van de mensen op aarde?

Die werkelijkheidsbeschouwing is voor heel veel mensen niet zo erg interessant. Toch zullen ze eraan moeten wennen om de feiten onder ogen te zien en ook de mogelijke consequentie ervan te beseffen. Nu heb ik een paar eigenaardige punten ontdekt die ik u in dit verband ook even wil voorleggen.

Een van de grote brandpunten voor geestelijk contact (d.w.z. contact van geesten uit onze werelden met de uwe) is op het ogenblik nog steeds gelegen in de buurt van Gizèh (de piramiden). Het ziet er verder naar uit dat een zeer sterke beïnvloeding vanuit dit punt mogelijk is. Dit zou inhouden dat de mensen anders handelen dan men zou verwachten, omdat in hun onderbewustzijn en misschien ook in hun werkelijkheidsbesef bepaalde normen verschuiven.

Kan deze invloed bepalend zijn voor bijvoorbeeld de invloed die ik u heb geschetst van Kadaffi en zijn Arabische alliantie die hij wil stichten? Dat is heel goed mogelijk.

Als namelijk Egypte niet meegaat (dat ligt toch wel erg in de buurt van Gizèh) dan ontstaat er een scheiding tussen een groot gedeelte van de Arabische invloedssfeer en de mogelijke invloedssfeer van Kadaffi. Egypte zou dan nooit mogen meedoen met Israël, want dan wordt het onder de voet gelopen. Het kan wel een zekere mate van neutraliteit handhaven. Doet het dit, dan voorkomt het hierdoor een al te krijgshaftig en plotseling optreden van allerlei Mohammedaanse heethoofden. Dat is interessant, want in dat geval verschuift namelijk het belang van Syrië en van onze vriend Kadaffi (het is meer de persoon dan het land in dit geval) naar Jordanië.

In Jordanië is op het ogenblik een ontwikkeling aan de gang die zeer waarschijnlijk ook voert naar een wat links gerichte republiek. Als dit waar wordt, zal die republiek nog steeds in de eerste plaats een Palestijnse republiek zijn, of men het wil toegeven of niet. Wat meer is, deze

Palestijnse republiek kan, op grond van de vorige situatie, in onderhandeling treden met Israël. En daarmee een groot gedeelte van de spanning wegnemen

Het is erg interessant te zien hoe zich dit zal ontwikkelen. Hier hebben we in ieder geval een punt waardoor we vreemde verschuivingen van machtsevenwicht op zelfs betrekkelijk korte termijn kunnen verwachten. Ik vermoed dat dit over 2 á 3 jaar het geval zal zijn en dat het hele proces zich heeft voltooid vóór de eeuwwisseling.

Een tweede plaats waar die werelden zo dicht bij elkaar komen, ligt nog steeds in het Karakorumgebergte. Weliswaar niet in het bekende vroegere dal (Wesak) het ligt nu eerder bij de Tempel van de Wereld.

Deze rotstempel (voor het merendeel der mensen niet zeer bekend maar erg belangrijk in geestelijk opzicht) heeft namelijk de laatste tijd een steeds sterkere verbinding gekregen met een astrale en een geestelijke wereld. Manifestaties zijn hier voorgekomen. Het is zeker denkbaar dat van hier een invloed uitgaat die vermoedelijk eerst landen als Sikkim, Nepal, Bhoetan, maar ook grote delen van India, zelfs een deel van Pakistan, gaat beroeren.

Het gaat hier om overdracht van waarden van persoon tot persoon en directe beïnvloeding. Dit zou wel eens ten gevolge kunnen hebben dat er heel grote veranderingen gaan optreden op dit terrein. En dan vermoed ik in de eerste plaats dat we een soort revival krijgen, een nieuw soort godsdienstig beleven.

In dit revival zullen uit de aard der zaak hindoeïsten of de boeddhistische mythologie (die bestaat ook) een grote rol spelen. Ze zullen allereerst gericht zijn op het terugbrengen van de verhoudingen tot wat men als menselijk normaal beschouwt volgens deze stelling. Het zou inhouden dat India, dat op het ogenblik een van de sterkste legers van de wereld heeft, in staat zal zijn zich te hergroeperen en mogelijk eindelijk eens een interne eenheid te bereiken. Dat is niet alleen economisch goed, het is ook geestelijk goed, want daardoor ontstaat er een nieuwe visie op het leven en op de mens zelf.

Hier en daar zal misschien het bezoek aan de tempels wat teruglopen, maar daarvoor in de plaats krijgen we praktisch een geestelijke basis die in staat is zich te verzetten tegen veel wat er nu in China gebeurt. Dat betekent niet strijd, maar gewoon het scheppen van een evenwicht waardoor de Chinese pretenties in Azië niet helemaal waar kunnen worden gemaakt.

Een plaats waar vreemd genoeg ook allerlei krachten zich nu manifesteren bevindt zich in South Dakota in de USA. Ik kan natuurlijk niet alle punten afwerken. Ook hier zien we dat er in deze dagen een sterke beïnvloeding van de mensen is ontstaan. Deze beïnvloeding heeft voornamelijk te maken met een terugkeren tot de eigen kleine kring, een zich in het bijzonder richten op de onderlinge verhoudingen en daarbij weer het buurtgenoot zijn dat heel sterk op de voorgrond zal komen. Hierdoor gaat zich een groot aantal enclaves vormen die zonder het te weten communale praktijken ontwikkelen, die men eerder in een socialistisch land zou verwachten. Dat kan weer heel belangrijk zijn gezien de invloeden die vandaar kunnen uitgaan over de hele USA. Het zal daarnaast zeker ook te maken hebben met de reacties van bepaalde indianenstammen ten aanzien van de blanken, van de geschillen van minderheidsgroepen die daar worden opgelost door een opgaan in een gemeenschap en gelijktijdig het handhaven van het recht om jezelf te zijn. Ik verwacht ook daar heel veel van.

Vreemd genoeg is in de buurt van de Andes die invloed tamelijk klein. Wij zien wel invloeden waarmee men probeert de mensen een beetje meer positief te richten. Maar deze invloeden zijn volgens mij niet dicht genoeg bij de mensen om werkelijke veranderingen tot stand te brengen op korte termijn.

Wel vermoed ik dat hierdoor (dat zal ook een kwestie zijn van enkele jaren, mogelijk 2 á 3, een verandering zal plaatsvinden in de opvattingen van o.a. guerrillero groepen. Er zal een aantasting zijn van het directe gezag van allerlei militaire regeringen. Economisch zullen die invloeden waarschijnlijk betrekkelijk gering zijn, maar ze zullen ook een vernieuwing, vooral ook een meer internationale overeenkomst binnen Zuid-Amerika mogelijk maken.

Dan is het opvallend, dat we eveneens in het Randgebied (Zuid-Afrika) een brandpunt hebben dat egaliserend schijnt te werken. De neiging tot gewapend verzet van de kleurlingen wordt hier kennelijk afgeremd. Gelijktijdig is er een vergrote nadruk op mogelijkheden die sommige thuislanden ondanks alles bezitten en wordt er ingewerkt op de blanken voor zover die bereikbaar zijn.

Of dit ook een ommekeer betekent, dat kun je niet zeggen. Theoretisch gezien zal binnen 6 maanden reeds in allerlei politieke en andere beslissingen en ook in bepaalde manifestaties of opstandigheden iets kenbaar moeten worden van deze verandering. Let wel, ik heb het nog steeds over geestelijke invloeden en stoffelijke omstandigheden die vandaag bestaan. Wij hebben het niet over morgen. Als wij bezig zijn met Nederland, dan kunnen wij wel zeggen, over enige tijd zal daar een zekere mijnheer De Goede zijn. Hij zal een zeer belangrijke regeringspositie bekleden en de oplossing vinden voor de Nederlandse problemen. Maar daar hebben we niets aan. Dat is prognostisch misschien wel aardig, maar we moeten ons afvragen wat is er op het ogenblik gebeurd? Wat is de toestand waarin wij ons op het ogenblik bevinden? Wat is de mentaliteit, de geestestoestand van de mensen in Nederland? Die factoren zijn van belang. Al het andere kun je niet overzien. Wat er vandaag bestaat, bepaalt wat er morgen kan gebeuren.

Als in heel Nederland iedereen probeert voor zichzelf op te komen en de voorrechten van zijn eigen groep te handhaven, dan is het heel duidelijk dat in Nederland binnenkort een soort burgeroorlog voor de deur staat. Want het is eenvoudig niet mogelijk om aan alle eisen tegemoet te komen. Of je nu voetballer bent of motorrijder, of je jongere bent of een oude-van-dagen, iedereen heeft wel bepaalde voorrechten en mogelijkheden. Iedereen heeft bepaalde zaken waarvoor hij toch de gemeenschap verantwoordelijk wil stellen.

Dan kunt u zeggen, dat is de schuld van de huidige regering. Ik geloof het niet. Deze mensen doen hun best. Maar ja, als je met een emmertje de zee wilt leeg maken, dan kom je niet ver. Ook niet als je Joop heet of Andries. Op het ogenblik zoekt men nog steeds meer naar het politiek haalbare, wat betekent de zekerheid van eigen politieke positie en macht, dan dat men zoekt naar een werkelijke oplossing van problemen. Laten we dat ook niet vergeten.

Dus als ik dan zeg, over zoveel jaren zal een zekere mijnheer De Goede een soort minister-president worden en de positie van Beatrix komt dan over ongeveer 12 jaar in het geding, dan is dat mooi. Maar we hebben er niets aan, want we hebben te maken met de werkelijkheid. Die werkelijkheid kun je steeds bepalen op grond van een geestelijk klimaat, geestelijke invloeden en de niet-bestaande feiten.

Dat men toekomstige ontwikkelen heel vaak beschouwt als iets dat de oplossing moet brengen is begrijpelijk.

Kijk, er zijn al vijf Kabinetten in Nederland die wisten dat het mis ging en alle hebben gezegd, het zal wel weer omslaan. Het rentepeil zal zakken. De handel zal aantrekken. En elke keer hebben ze ongelijk gekregen. Elke keer hebben ze toch weer becijferd dat het mogelijk is en dan moet het maar. De mentaliteit is er dus kennelijk een van eerst ik, dan nog eens ik, dan degene voor wie ik mij idealistisch kan inzetten en de rest moet maar betalen. Zo bezien is er absoluut niets te regeren, daar kom je niet verder mee.

Ik heb de vrijheid genomen om voor deze korte studie die ik u voorleg (het is inderdaad een studie geweest) de feiten van het heden samen te vatten, te kijken naar een aantal geestelijke invloeden zoals ik die op dit moment meen te mogen veronderstellen of heb kunnen waarnemen. Op grond daarvan ben ik zelfs gekomen tot een beeld van morgen. Dat is dan morgen over een jaar of zo dus niet morgen de dag.

Ik voorzie in Nederland, maar ook in geheel Europa een toenemende strijd. In deze strijd zal over het algemeen het buitenbeentje Frankrijk heten. Ik voorzie verder grote moeilijkheden in Engeland. In dat land zal men waarschijnlijk ook op de grens van een burgeroorlog balanceren. Er zal nogal wat geweld zijn en het blijft niet alleen beperkt tot stakingen of acties die door vakbonden zijn opgezet.

Ik voorzie in Duitsland de val van een regering, gevolgd door een toch wel zeer rechtse benadering van de huidige problemen waardoor, zoals u weet, er ruim twee miljoen werklozen zullen zijn.

Ik voorzie tevens in Oost-Duitsland de dood van een aantal personen dat staat op het ogenblik al bijna vast. Maar dit zal eveneens betekenen dat nieuwe mensen aan de macht komen die zullen proberen zich scherper af te zetten zowel tegen de invloed van het Westen als tegen die van Rusland, als het ware een nieuw soort communistisch nationalisme.

Polen zal tenslotte klein bij moeten geven. In Polen blijven de vakbonden bestaan, in naam. De kerk krijgt een aantal vrijheden, omdat ze zo wijs is, om de mensen niet te vertellen dat hun vakbond eigenlijk alleen in naam bestaat. Dat alles kun je vandaag zo aflezen. Al die spanningen bij elkaar betekenen voor Europa een zeer onevenwichtige tijd. Die moeten invloed hebben op alle bondgenootschappen, dat kan niet anders. Dit geldt zowel voor het Warschau-Pact als voor de NATO. Daarin zullen de spanningen zo sterk oplopen dat het mogelijk is dat een aantal leden uittreden.

Frankrijk zal waarschijnlijk zijn verplichtingen aan de NATO opschorten en gelijktijdig een groot gedeelte of misschien zijn gehele deelname binnen de EEG terzijde willen zetten, omdat het het niet eens is met de eisen die onder ander door Engeland en Italië worden gesteld.

Dan kijk ik naar het klimaat van Rome. Rome is ook erg belangrijk. Rome is het centrum van geestelijke macht, ook als daar veel minder heilige geesten zijn dan je zou wensen en ook de geestigheid vaak te wensen overlaat. In Rome wordt een machtsspel gespeeld rond de huidige paus. Deze man, ijzersterk als hij was, heeft zich niet helemaal kunnen herstellen. Hij zal zeer waarschijnlijk reeds in het volgende jaar óf lange tijd ziek zijn óf in levensgevaar verkeren door ziektes, het uitvallen van bepaalde lichamelijke functies.

Dit houdt in dat de harde lijn van Rome, conflicten met alle andere landen zal oproepen. Ik denk dat de kerken wel weer meer zullen volstromen, maar dat degenen die de kerken bevolken steeds meer zullen protesteren tegen wat ze zien als een aantasting van hun praktijk van leven. Dit betekent een feitelijk tornen van de macht van Rome. Gelijktijdig houdt het ook in dat de onderhandelingspositie van Rome in de Oostbloklanden zwakker gaat worden. Waartoe dit tenslotte zal leiden is niet met zekerheid te zeggen op grond van de nu bestaande feiten, maar er is kennelijk nu reeds een neiging bij bepaalde hoge geestelijken om zichzelf als het ware zelfstandig te maken en te zeggen, als het concern dan failliet gaat, begin ik als kleine zelfstandige.

Deze ontwikkeling is voor ons in zoverre interessant dat het een verbreking kan betekenen van bepaalde dogmatische bindingen die op het ogenblik een zeer grote rol spelen. Wanneer de bindingen op één punt wegvallen (dat beseffen degenen die nu de schisma's een beetje nastreven niet voldoende) komen ook alle andere dogmata in het geding. Dan zullen er dus steeds meer groepen ontstaan die niet slechts één dogma (de Paus met zijn absoluut gezag), maar meer dogmata gaan verwerpen en daardoor kleine maar gespecialiseerde geestelijke groepen worden waarin dan de kracht van de geest (zij zullen dan waarschijnlijk nog spreken over de heilige geest), ofschoon ze dat lang niet allemaal zijn, een rol gaat spelen.

Ik vermoed dat hierdoor ook op ander geloofsgebied een soort reformatie wordt afgedwongen. Ik voorzie een deel van deze gebeurtenissen al deels dit jaar, deels het volgende jaar. Het is in aanloop, in ontwikkeling. Wat de resultaten zijn, is op grond van redelijke veronderstellingen nu niet te zeggen.

Wij zitten dus met het afbrokkelen van een aantal machten. Gelijktijdig afbrokking van het regeringsgezag en de noodzaak tot het vinden van een in feite nieuwe bestuursvorm in landen als Nederland en Duitsland. Een uitholling van het werkelijke gezag en daardoor steeds hardere eisen uit het publiek in de Sovjet-Unie, maar ook in vele van de zogenaamde satellietstaten. In de Verenigde Staten een voortdurend grotere aantasting van het vertrouwen in het Federale Gouvernement en een poging om zelfs per staat te voorkomen dat teveel macht in één hand komt. Eventueel met alle geschillen over het optreden van de gewapende

burgerwacht e.d. erbij, dat we daaruit kunnen verwachten. Dit alles in de 2e helft van dit jaar, van het volgende jaar en waarschijnlijk nog een deel van het jaar daarop. Door al die dingen zo te ontleden, krijg ik een voorstelling waarmee het vandaag bestaande mij een beeld geeft van het morgen mogelijke en zelfs voor een deel van het morgen bijna onvermijdelijke. Bij het zoeken naar de werkelijkheid moet ik die uiterlijke wereld en haar ontwikkelingen goed kennen. Want hoe kan ik goed een innerlijke werkelijkheid ontwikkelen, die mij de kracht geeft om ook naar buiten toe iets te betekenen en iets te zijn, als ik niet bereid ben met de feiten rekening te houden, als ik niet wil kijken naar de wereld waarin ik leef? Het is gemakkelijk genoeg te zeggen dat de geest maar moet ingrijpen, of dat God het maar moet doen, of dat de Staat het maar moet doen, of de bevoegde sociale instanties. Maar in de praktijk gaat dat niet. God grijpt niet in, anders had Hij het allang geleden gedaan, gelooft u dat.

De geest probeert wel in te grijpen, maar de geest is, gezien de resultaten die ze in de laatste 50 tot 100 jaar heeft behaald, zeker niet in staat onmiddellijke veranderingen tot stand te brengen. Ze kan hoogstens de weg, die de mensheid gaat, een klein beetje ombuigen. Dat de staten steeds meer machteloos worden, in feite geketend aan hun eigen structuur waaraan ze niet durven tornen, is iedereen wel duidelijk. Dat sociale instanties e.d. op het ogenblik steeds meer het boegbeeld worden van een bankroet en zinkend schip zal ook menigeen begrijpen. Dan blijft alleen de mens zelf over. Die mens zal dan zelf moeten zoeken naar de juiste weg, naar een juiste ontwikkeling. Daarbij speelt ongetwijfeld de innerlijke werkelijkheid een grote rol. Maar als uw innerlijke werkelijkheid is, dat alle mensen broeders zijn, dan moet u er wel rekening mee houden dat die broeders bereid zijn om u het ziekenhuis in te slaan.

Als uw innerlijke werkelijkheid is, dat binnenkort het duizendjarige rijk aanbreekt (er zijn genoeg mensen die dat geloven), dan moet u ook begrijpen dat een duizendjarig rijk, zoals zij dat bedoelen, alleen kan bestaan, indien de wereld een eenheid wordt. En dat die eenheid alleen kan worden bereikt nadat de wereld praktisch ten onder is gegaan aan haar huidige vorm. Wij moeten ons dus niet bezighouden met de droombeelden en idealen die in ons leven, maar we moeten zoeken naar datgene wat er in ons werkelijk is en wat voor ons betekenis heeft. Ik zou hier graag enkele punten willen noemen die in dit verband van belang kunnen zijn.

Kan ik in mijzelf nog licht zien? Kan ik in mijzelf nog positiviteit ontdekken? Zo ja, op welke manier kan ik die positiviteit toepassen op de wereld die ik vandaag zie. Want de toepassing van uw innerlijk licht en uw positiviteit vandaag betekent een vermeerdering van mogelijkheden tot licht morgen.

Het is gemakkelijk om weg te dromen in een innerlijke eigen hoogheid of macht. Maar als je ze op de proef stelt, zal ze vaak falen. Je kunt dan die macht zoeken in externe factoren, maar begrijp wel, dat externe factoren je die macht niet kunnen geven. Die kan alleen in jezelf ontstaan en vanuit jezelf werken.

Hoe je probeert die kracht of macht in je te beleven en te verwerken is van minder belang. Het is wel belangrijk dat je dat innerlijke gevoel dan hebt bereikt waardoor je meer durft zijn en meer durft doen. De moed die de mens heeft om zijn innerlijke waarheid uit te dragen aan anderen en te doen beleven zal van heel groot belang zijn voor de ontwikkeling van morgen. Elke mens heeft in zich een geloof. Dit geloof stamt uit een onbewust zijn dat de mensheid eigen is en conformeert zich niet of niet geheel aan alle bestaande theorieën, godsdiensten etc.

Besef wat u werkelijk gelooft. Dit werkelijk geloven is namelijk de bron van uw wezenlijke macht, uw innerlijke geestelijke macht. Het is uw sleutel om een eenheid in uzelf tot stand te brengen waardoor geestelijke werelden ook in u een uitlaat kunnen vinden, waardoor aan de andere kant u zich bewust kunt worden van al wat die geestelijke werelden werkelijk willen. Als u dit tot stand brengt vandaag, dan bent u morgen de krachtbron voor anderen. Gelijktijdig bent u iemand die innerlijk zo grote zekerheden heeft dat het aardse gebeuren hem niet behoeft te beroeren, tenzij hij dat zelf wil. Ik meen dat dat een heel belangrijke factor is.

Daarmee heb ik eigenlijk het onderwerp afgerond. Maar ik zou toch nog iets willen zeggen over de geestelijke inwerkingen op aarde, omdat ze toch ook tot uw werkelijkheid van vandaag behoren.

Er wordt enorm hard gewerkt. Er zijn op het ogenblik allerlei zaken in voorbereiding voor het komende grote krachtfeest (Wesak). Gelijktijdig is men voortdurend bezig te overwegen of men, geestelijk gezien, de ambtelijkheid, die ook daar was binnengeslopen, niet kan vervangen door een soort fusie van innerlijk besef zonder meer. Ik meen dat dit in de Witte Broederschap zeer waarschijnlijk al dit jaar de praxis zal worden.

Ik geloof ook dat vele andere groepen nu reeds pogingen in die richting ondernemen. Dit houdt in dat we minder te maken krijgen met plannen en meer met feiten, met uitstralingen en de daaraan eventueel verbonden contacten met andere werelden en continua. Dat er krachtpunten zijn op aarde waar onze werelden heel dicht bij elkaar liggen, heeft daarbij natuurlijk het voordeel dat van daar uit reeds nu de grootste werking zonder meer bereikbaar is. Maar als men eenmaal die instelling verkrijgt, dan zullen weer waarschijnlijk ook weer andere punten worden gevonden, waar men met een zekere regelmaat, grote geestelijke krachten kan ontladen. Voor u is dat misschien nog niet werkelijk, het is een veronderstelling. Maar voor mij en de mijnen is dit wel werkelijkheid.

Wij moeten niet de fout maken dat we uiterlijkheden, overleveringen of voorstellingen gaan vereenzelvigen met geestelijke gebeurtenissen van dit ogenblik, dat is duidelijk. Het zal u even duidelijk zijn dat we niet te maken hebben met een geestelijke wereld die in staat is deze wereld van u te veranderen. Het is alleen mogelijk u te helpen om zelf de wereld te veranderen. Daarom moet goed worden begrepen dat de geest, in haar ontwikkeling vandaag, morgen een vergroting van haar invloedssfeer op aarde inhoudt. Hoe die zal verlopen, kan redelijk gezien niet worden gezegd en kan visionair alleen maar worden vermoed, er zijn teveel mogelijkheden. Maar dat vanuit de werelden van geest en licht op u wordt ingewerkt is zeker.

Daarom hoop ik, dat u ook de werkelijkheid van vandaag niet al te pessimistisch bekijkt. Dat u zegt, veel van hetgeen nu verkeerd lijkt te gaan, zal tenslotte goede resultaten hebben. En veel van de dingen die we nu goed achten, zijn niet veel meer dan de remmen die zullen moeten wegvallen voordat we weer werkelijk als mens, als geest een stap verder kunnen gaan.

Als u daarmee rekening houdt, dan heeft u een beeld van al dat wat ik u heb voorgesteld. Vandaag dat morgen is. Vandaag dat in zich embrionaal alle mogelijkheden en gebeurtenissen van morgen bevat en wat meer is, reeds nu laat zien dat bepaalde eigenschappen morgen zeer waarschijnlijk dominant zullen worden.

Ik hoop, dat u in deze zin de feiten van uw leven en van uw wereld zult willen bezien en dat u daarnaast toch enig vertrouwen wilt wijden aan de werelden van de geest die in deze dagen steeds gemakkelijker, naar ik aanneem, invloed gaan krijgen op uw wereld en daarmee de voor velen van u onbegrepen, maar later toch belangrijke ervaringen tot stand kunnen brengen, terwijl u onbewust beïnvloed wordt in een richting die voor het geheel van de mensheid en uw eigen geestelijke ontwikkeling positief is.

Dit 2e gedeelte zou ik aan geestelijke beschouwingen willen wijden gezien het karakter en de inhoud van de les, die u heeft ontvangen.

MIJN EIGEN WERKELIJKHEID

Een wolkenlandschap vol van droomkastelen, klaar om de draak te verslaan en schoonheden, die vrolijk wenkend naar je langs de straten gaan. Een wereld vol heerlijkheden met kathedralen vol van licht, waar je steeds jezelf kunt wezen. En zelf zijn is je ware plicht. Ik droom, ik ben zo hoog gestegen. Ik zie wiekend op de wereld neer en dank, dat ik niet daar beneden moet zijn. Het is slechts mijn eigen streven en de krachten van mijn Heer.

Voorwaar, ik heb een wereld mij geschapen. Een wereld waarin alles naar mijn eigen wensen gaat en waar wat mij drijft een uitdaging betekent, daar ik, de held, het al verslaat. Zo is de wereld van je dromen. Die noem je vaak ook werkelijkheid, omdat je niet zo ver wilt komen dat je jezelf erkent en dan tenminste niet jezelf weer misleidt.

De dromen die we dromen zijn een deel van ons leven. De angsten die we ondergaan, de onzekerheden die we in ons kennen, ze vinden alle wel een weerslag in de wereld waarin we denken te leven. Alles wat we samenvoegen is eigenlijk niet veel meer dan een beeld van wat we zouden kunnen zijn en wat wij, dank zij onszelf, ooit geworden zijn.

Misschien klinkt het wat pessimistisch, als je zegt dat de innerlijke werkelijkheid van een mens over het algemeen een mengsel is van dromen en ontkenningen. Toch is dat vaak waar. Want alles wat je diep in jezelf denkt en droomt is gericht op het handhaven van een beeld dat je werkelijk kunt zijn.

Zijn wij zo lichtend en zo vrij als we denken? Zo vrij van schulden als we zo graag zouden willen zijn? Is er een rechtvaardigheid die ons eens in het einde in genade zal aanvaarden, terwijl we weten hoe we faalden en hoe bekrompen en klein we zijn? Ik denk het niet. In alle dromen, gemengd in al die werkelijkheid, zoeken we een spoor te vinden waardoor we toch de feiten steeds ontgaan en in onze dromen rijk gekleed voor onze Schepper staan, terwijl we niet eens weten of de kleden passen die we onszelf hebben aangemeten. Wij zijn vergeten wat we zijn.

Als je zoekt naar een innerlijke werkelijkheid, dan zoek je niet alleen maar naar een beeld van je wereld en wat je zou willen zijn. Je zoekt naar dat onbestemde waardoor je weet dat je mens bent en dat in jou een geest leeft en een kracht. Je bouwt uit de totaliteit steeds weer dromen op. Maar elke droom verwaast, als je kijkt naar wat je bent en zoekt te vinden wat je eigenlijk beweegt.

Dan zie je in je een kracht die je beweegt en die je niet kent. Daaromheen is een soort zelfzucht, een ik-weten dat al die krachten boetseert totdat je kunt vergeten dat er een kracht is die je leidt. En aan jezelf kunt wijten wat je hebt gedaan, wat je voortbrengt en al wat er in je kan bestaan aan geloof, aan verwachting, aan zekerheden.

Wie kent een zekerheid? Wie weet, en zonder twijfel, ik ben een deel van de eeuwigheid.

Wie weet diep in zichzelf zonder leugen, zonder enig verborgen ontwijken, dit is het licht dat in mij leeft. Het licht dat nooit zal wijken voor geen geweld van duisternis.

Wie weet met zekerheid dat de God waarin hij nu gelooft ook werkelijk bestaat?

Wie weet met zekerheid dat niets van wat hij is, vergaat en voort zal gaan tot aan het eind der tijden? U weet het niet. En juist die twijfel, sterk verborgen achter alle schijn van geloof, van alle zekerheid is de werkelijkheid waarmee je toch moet leven. Dat is het gegeven van de onbepaalde strijd die je moet strijden. Dat is de zin van alle streven naar juiste vormen, juiste normen, naar de erkenning van bestaan.

Het onbekende, vol van die onzekerheden, ontdaan van alle illusie, ontbloot van alle waan, is toch de kracht waaruit we puren. De werkelijkheid die de wereld ons toont is vaak een werkelijkheid die, zo we haar al eerlijk en oprecht aanschouwen, ons hoont met al wat wij geloven, met alle zekerheid, diep in onszelf opgebouwd. Al wat zo eigen en vertrouwd leek, blijkt te wijken. Wat er overblijft is een lange stoel van lijken, verwachtingen beschaamd en door de feiten neergeslagen.

Maar er is iets wat al die dromen steeds gedragen heeft en dragen zal. Er is iets wat niet kan sneven. Iets wat een werkelijkheid drijft die verder gaat tot ergens in het onbegrepen, onbesepte wonder dat werkelijkheid nog heet en bewust eens voor de spiegel staat en dan zichzelf erkent.

Het is dwaas misschien om zo van waarheid in jezelf te spreken. Want wie niet droomt, niet dromen kan, verliest zo gauw de moed. Maar als je diep, diep in jezelf de muur tussen schijn en werkelijkheid kunt afbreken, dan ben je maar al te goed in staat om door te gaan ook zonder dromen, zonder wensen.

Dan zijn de grenzen eindelijk gesmolten als de sneeuw voor de zon. Dan ben je een mens, een deel van een eenheid, die was voor eens de mensheid begon en die zal zijn als de vorm van de mens allang van de aarde is weggevaagd.

Je draagt in jezelf de werkelijkheid. De werkelijkheid van de geest die ook is de werkelijkheid van alle werelden die je ooit beleeft hebt of beleven zult of ooit beleven kon. Er is geen begin en er is geen einde dan dat wat je werkelijk bent. Maar er is voortdurend een einde aan al wat je nu als een waarheid erkent, omdat je weigert diep in jezelf te toetsen aan het onbegrepen innerlijk licht, de waarheid die schijnbaar zo klaarblijkelijk duidelijk voor het grijpen ligt.

Toch zal dat licht in ons werken. Soms scheidt het de schoonheid, een kleurige droom van een hemel die tintelt, een aarde die ritselt, de vorm van een eenzame boom die een binding vormt tussen aarde en hemel, een symbool van je eigen bestaan.

Het is die schoonheid waarin we de waarheid die in ons leeft ondergaan, terwijl we vluchten voor de feiten die deel zijn van ons "ik". De schoonheid, een weg die wij kunnen gaan, als we niet haar vormen maar haar wezen steeds beter leren verstaan en leren verweven in ons zijn, in ons streven en maken tot steun van de kracht die omschrijft het onbegrepen lichtende Wezen dat in zijn boek onze lotgevallen schrijft.

Diep in jezelf, diep achter de dromen, diep achter illusies ligt het ware bestaan dat bepaalt, ondanks alles, de wegen die wij door de tijd en de sferen gaan.

Men zegt, God Zelf heeft het geschreven. Ik geloof het wel, maar ik weet het niet. Het is slechts een richting. Ik word gedreven.

Dat is het wat mijn wezen ziet en wat mijn wezen wel verstaat. Er is één lijn die al maar voert naar onbekende einders, die ik niet ken en niet kan zien, zomin als ik die kracht besef die door mijn leven gaat, naar ik geloof.

Het is moeizaam als de dromen sterven, als illusies als nevels langzaam vergaan en we even waar, naakt als onszelf, oog in oog met onszelf staan. Ons leven wordt sterven, ons sterven wordt leven. Ons dromen wordt waarheid, waarheid wordt droom. Dan pas weet je waarom je bent. En zul je zonder schroom de wegen gaan die onvermijdelijk in je wezen, als schijnbaar noodlot neergeschreven, je toch geven de kracht om steeds te dromen én te kiezen, totdat je zelf bewust van het leven dat in jou is, dat door jou spreekt, de grenzen van de waan doorbreekt die door het "ik" zijn opgetrokken.

Je leeft. Je doet wat in je leven. Je zoekt een rechtvaardiging en zegt, nu ja, het was goed bedoeld. Ik heb het toch als juist gevoeld. Dat is het enige beding dat kan worden gesteld aan een mens die geen held is, maar een mens. Die niet een wijze is, maar naar zijn beste bewustzijn leeft en gaat in de wereld zoals hij de wereld, en zoals hij zichzelf, voortdurend verstaat.

Maar is dat wel waar? Is dat wel de zin van het leven? Werkelijk zoeken, de waarheid verstaan is somber en sober tot het ogenblik dat je het licht diep in je leert zien en verstaan. Maar in de schoonheid van kleuren, een baaierd van vlammen, een twinkelen van sterren in fluweelachtig zwart, ligt toch de zon en spreekt van een leven dat vlammen en kleuren en somberheid dekt.

Soms ruik je, verdoken haast, stille geuren alsof even een bloem voor een wijl langs je zweeft. Soms is het opeens een wondergebeuren. Alsof iemand vlak naast je een wenk je geeft of blaast door je haren. Wat fluistert wat je niet helemaal kunt verstaan. Want je bent niet alleen en niet gedreven om tot dat ene doel te gaan.

De innerlijke waarheid is met alles verweven. Er is geen ondergang, geen eenzaamheid. Er is alleen maar het voortdurend streven van een-zijn met anderen. De vitaliteit van de eeuwigheid, niet meer en niet minder.

En als je diep in jezelf beseft hoe het licht de zin geeft aan je leven, hoe het je boven dromen verheft en je het mogelijk maakt met de feiten te leven. Te leven zoals je moet zijn als een mens, dan ken je geen angsten, geen verdoken leven. En dan wordt zo bleek en onbelangrijk de wens die je hebt om wat meer te zijn in het leven, wat meer te hebben, wat meer te doen.

Dan zoek je niet meer over een ander te heersen en wil je alleen maar jezelf zijn. Dan teken je in jezelf een leven dat krachten omvormt, zoals het groen in de bomen het zonlicht neemt en het maakt tot voedsel en tot kracht, waardoor de boom verder kan leven en uit zich weer leven heeft voortgebracht.

In ons is de kracht om dat licht te beleven, dat licht te maken tot werkelijkheid die ons boven de dromen tot werkelijkheden geleidt, waarin onze weg is aangegeven. We weten nog steeds niet door wie, wat ons drijft. Maar we weten de zekerheid van het levende zekerheid die altijd blijft, dat ons innerlijk juist ons is gegeven omdat we zijn wat we moeten zijn. Omdat we met kiezen, met falen, met streven, met zoeken tenslotte alleen nog maar zoeken de feiten die in ons geschreven zijn in het begin van ons ontstaan.

Zeker, wij leven met luchtkastelen. Wij leven met dromen. Wij aanbidden de waan. Wij vluchten nog steeds voor de werkelijkheden, omdat het zo zwaar is om echt te zijn. Maar als je dan door angsten belaagd wordt vertreden, als je de wanhoop kent en de pijn van een mens die geen uitweg meer ziet in het heden, die geen morgen meer kent, slechts zijn ondergang droomt, dan komt er een ogenblik misschien, dat je wezen voor het sterven van dromen niet langer schroomt.

Laat de luchtkastelen maar langzaam verwazen. Laat morgen maar blijven een waan zonder meer. Ga je eigen kostbare wegen en zoek die kracht die in je gedegen bestaat, die verheven blijft en is boven alles, zelfs liefde en haat. Dan, mens, kun je eindelijk verder leven. Geen bommen die vallen, geen wrede vazallen van vreemde heersers, geen ondergang, zinloosheid, moedeloosheid. Want die dingen hebben geen plaats in het leven dat alleen nog maar is lijn van eeuwigheid.

Innerlijke waarheid vinden betekent meester worden van het bestaan. Niet door het beheersen van alles om je heen, maar door te weten wat er in je bestaat. Dat geeft de zin aan wat is, geeft je een doel om te streven.

Al wat gebeurt in de illusie van tijd, is iets wat voorbijgaat en vaag wordt herinnerd, vergeten haast, weten dat zonder spijt wordt gevoegd tot beginsel van eigen beseffen. Beseffen van de wegen die je moet gaan.

Ik heb geprobeerd met woorden te geven een beeld van iets wat in mij staat geschreven en wat in u ook zeker bestaan kan en moet, als u verder voelt tot aan de wortels van uw droom.

Jezelf zoeken, niet als eigen "ik" en stil verheven, maar als een enkele lijn. Een draad in het weefsel van het leven, één deel van werkelijkheid die altijd voortbestaat.

Mijn droom, mijn zoeken, ook het licht, gevonden diep daar waar ook in onbekende krochten van mijn wezen, tot aan de kernen van mijzelf, ik heb het u in woord gegeven. Een woord,

misschien een beetje sfeer, gedachtenstraling uitgedreven om toch te spreken en wat meer in u een denkbeeld weer te geven van wat u bent. Ik ben u na, omdat ik juist zoals gij zelf, uit ene kracht ben.

Het lijkt dwaas. Een ritme van wat woorden bouwt samen een beeld dat ergens droom blijft, omdat alles toch weer wordt gespeeld en geacteerd, omdat het juist gearticuleerd en in woorden en klanken neergeschreven, de werkelijkheid toch weer ontwijkt. Maar hoe? Dat blijkt alleen, als je diep in jezelf zoekt.

Wij hebben een innerlijke werkelijkheid. Wij hebben een eeuwigheid die belangrijker kan zijn dan alles wat de tijd kan zijn en doen. Ieder van ons moet die werkelijkheid vinden op zijn eigen manier.

Niemand kan u zeggen welke wegen u moet gaan en hoe de reis zal verlopen. Of u mag hopen op succes of misschien moet afdalen in een tranendal. Niemand kan dat zeggen, behalve uzelf.

Het "ik" dat zichzelf kennen zal, weet welke wegen het moet gaan. Misschien heb ik toch iets van de waan doorbroken van "het gaat slecht" en van neerslachtigheid. Ik zeg u, u bent vrij in uzelf. Licht kunt u brengen in elke duisternis. Kracht kunt u zijn in elke matheid en krachteloosheid, want u bent licht. Als u dat beseft, heeft het geen zin om langer te spreken. Als u het niet beseft, als woorden niet door de grens kunnen breken die de mens rond zich heeft opgebouwd, dan is het zinloos dit discours voort te zetten en het hier te beëindigen.